

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 23Co/126/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314204214
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miloš Kolek
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8314204214.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miloša Koleka a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Daniely Babinovej v spore žalobkyne: W. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. G. XXX, právne zastúpenej JUDr. Miloš Kunec, advokát so sídlom Strojárska 3995/113, Snina, proti žalovaným: 1. Y. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXXX/XX, U., 2. Y. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXXX/XX, U., obaja právne zastúpení JUDr. Ľuba Berezňaninová, advokátka so sídlom Hlavná 45, Prešov, o určenie neplatnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 18C/72/2014-383 zo dňa 11.07.2019 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobkyňa je povinná nahradiť žalovaným v 1. a 2. rade trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalobkyňi. Rozsudok odôvodnil tým, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia neplatnosti darovacej zmluvy zo dňa 17.05.2012, uzavretej medzi žalovanými. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 25.08.2003 uzatvorili žalovaní v 1. a 2. rade ako kupujúci kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k parcele KN XXXX/XX - zastavané plochy a nádvorcia a rodinný dom súp. č. XXXX, zapísaný na LV č. XXXX, k. ú. U. od tretej osoby. Touto zmluvou nadobudli žalovaní predmetnú nehnuteľnosť do podielového spoluvlastníctva každý v podiele 1. Žalovaní sú v pomere otec a syn. Obaja kupujúci boli ženatí a ich manželky neboli v predmetnej zmluve označené ako vedľajšie účastníčky, ale aj tak nadobudli podľa žalobkyne túto nehnuteľnosť do bezpodielového spoluvlastníctva, pričom žalobkyňa sa spolupodieľala na financovaní kúpy rovnako, ako aj vtedajší manžel Y. W., nar. XX.XX.XXXX. Následne bez vedomia a súhlasu žalobkyne, žalovaný v 1. rade daroval svoj podiel žalovanému v 2. rade zmluvou zo dňa 17.05.2012. Súd uviedol, že v konaní nebolo sporné, že počas trvania manželstva žalobkyne a žalovaného v 1. rade bola uzavretá dňa 25.08.2003 kúpna zmluva, na základe ktorej žalovaní ako kupujúci nadobudli do spoluvlastníctva dom a pozemok. Nebola sporná ani skutočnosť, že darovacou zmluvou zo dňa 17.05.2012 žalovaný v 1. rade previedol svoj podiel na žalovaného v 2. rade. Žalobkyňa v spore tvrdila, že na prevod spoluvlastníckeho podielu svoj súhlas žalovanému v 1. rade nedala, o prevode dokonca nemala ani vedomosť. Žalovaní tvrdili, že nehnuteľnosť nepatrila do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného v 1. rade, pretože bola obstaraná z prostriedkov patriacich žalovanému v 2. rade. Z dôkazov vykonaných v spore vyplynulo, že predmetná nehnuteľnosť bola zaobstaraná z výlučných prostriedkov žalovaného v 2. rade - otca žalovaného v 1. rade. Cena nehnuteľnosti bola 1.100 000 Sk, žalovaný v 2. rade mal pred kúpou nehnuteľnosti k dispozícii finančné prostriedky vo výške 655.686,80 Sk, pričom účty, na ktorých boli tieto prostriedky, boli zrušené pred uzavretím kúpnej zmluvy. Ďalšie finančné prostriedky si žalovaný v 2. rade

zaobstaral viacerými pôžičkami, a to v sumách 100.000 Sk, 100.000 Sk a 200.000 Sk. Spolu takto mal žalovaný v 2. rade k dispozícii 1.055,686,80 Sk. Vzhľadom na vek žalovaného v 2. rade a skutočnosť, že žalovaný v 2. rade podnikal, súd mal za to, že mohol disponovať aj zvyšnou čiastkou 44.313,20 Sk. Z príjmového pokladničného dokladu súvisiaceho s kúpou nehnuteľnosti vyplýva, že predávajúci prijali od žalovaného v 2. rade 900.000 Sk. Súd tak mal za preukázané, že časť ceny nehnuteľnosti vyplatil iba žalovaný v 2. rade zo svojich prostriedkov. Súd dospel k záveru, že celú časť kúpnej ceny nehnuteľnosti vyplatil žalovaný v 2. rade a mal ich z vlastných zdrojov. Neboli to prostriedky žalovaného v 1. rade, ani prostriedky patriace do BSM žalobkyne a žalovaného v 1. rade. Svedkyňa P. X., matka žalobkyne uviedla, že v roku 2003 dala žalobkyňi do rúk 480.000 Sk, avšak súd tejto výpovedi neuveril, pretože žalobkyňa nepreukázala žiadnymi dôkazmi, že reálne jej matka takouto sumou disponovala. Pokiaľ by takúto sumu v súvislosti s kúpou domu matka žalobkyne žalobkyňi poskytla, je nepochopiteľné z akého dôvodu žalobkyňa netrvala na tom, aby bola uvedená ako kupujúca na kúpnej zmluve. Túto skutočnosť žalobkyňa súdu neozrejmila. Súd preto žalobu zamietol, pretože mal za to, že nehnuteľnosť bola nadobudnutá z finančných prostriedkov žalovaného v 2. rade a žalobkyňa nepreukázala, že by nehnuteľnosť bola obstaraná aj z prostriedkov patriacich do BSM. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa. Uviedla, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým záverom a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na výpoveď svedkyne P. X., z ktorej vyplýva, že žalobkyňi darovala 480.000 Sk za účelom kúpy nehnuteľností uvedených v žalobnom petite. Aj keď žalobkyňa nebola v kúpnopredajnej zmluve uvedená ako kupujúca, jej vtedajší manžel uzatvoril túto zmluvu za trvania manželstva a tieto nehnuteľnosti teda patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobkyne a žalovaného v 1. rade. Poukázala na to, že zmluva o pôžičke na 200.000 Sk bola uzatvorená medzi pánom R. ako veriteľom a žalovanými v 1. a 2. rade ako dlžníkmi spoločne a nerozdielne. Táto zmluva o pôžičke jednoznačne teda zaväzovala aj žalobkyňu, čo popiera tvrdenia žalovaných o tom, že uvedené nehnuteľnosti boli obstarané výlučne z finančných prostriedkov žalovaných. Táto pôžička bola splatná 2 - 3 mesiace po jej poskytnutí a výpovede žalovaného v 2. rade sú protirečivé. Pán T. uviedol vo svojej výpovedi, že poskytol sumu 100.000 Sk žalovanému v 2. rade ešte v roku 1993, na nehnuteľnosť bola uzavretá kúpna zmluva až o 10 rokov neskôr. Žalovaní neunesli dôkazné bremeno preukázania, že kúpu nehnuteľnosti zabezpečili výlučne zo svojich zdrojov. Navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu. Uviedla, že žalobkyňi nikdy nedala súhlas žalovaného v 1. rade na prevod spoluvlastníckeho podielu žalovanému v 2. rade a tento prevod bol vykonaný v rozpore s ust. § 145 Občianskeho zákonníka.

3. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaní navrhli rozsudok potvrdiť.

4. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol. Odvolací súd sa s jeho rozhodnutím stotožňuje. Žalobkyňa pre úspech v tomto spore musela preukázať, že kúpna cena za nehnuteľnosti nadobudnuté kúpnopredajnou zmluvou zo dňa 25.08.2003 (ktorou žalovaní v 1. a 2. rade nadobudli do podielového spoluvlastníctva dom a pozemok) bola hradená aj zo spoločných prostriedkov žalobkyne a žalovaného v 1. rade. Z vykonaných dôkazov súd prvej inštancie správne zhodnotil, že žalovaný v 2. rade mal k dispozícii finančné prostriedky na to, aby zaplatil celú nehnuteľnosť. Súd sa vysporiadal aj s tým, že svedok K. T. uviedol, že peniaze požičal v roku 1993 v súvislosti s kúpou alebo rekonštrukciou domu, ale v tom čase matka žalovaného nekupovala dom a že sa táto pôžička týkala kúpy v roku 2003. Nepriamym dôkazom je aj skutočnosť, ktorú uviedol súd prvej inštancie, že žalobkyňa nijakým spôsobom netrvala na tom, aby bola uvedená ako spoluvlastníčka predmetnej nehnuteľnosti a nijako sa k tomu ani v podanom odvolaní, ani počas konania nevyjadrovala. Súd môže pri rozhodnutí vychádzať len z vykonaných dôkazov a vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že žalovaný v 2. rade mal k dispozícii finančné prostriedky na zaplatenie celej nehnuteľnosti, že tak urobil, pričom žalobkyňa nijakým spôsobom tieto dôkazy nevyvrátila, ani nespochybnila. Z výpovede jej matky vyplýva, že táto jej síce darovala sumu 480.000 Sk na kúpu domu (o to zvlášťnejšie vyznieva, že žalobkyňa netrvala na tom, aby bola zapísaná aj v katastri nehnuteľnosti ako vlastníčka domu), avšak neboli o tom predložené žiadne dôkazy a sama svedkyňa (matka žalobkyne) uviedla, že nevie, čo žalobkyňa s týmito finančnými prostriedkami urobila. V konaní bolo nevyhnutné preukázať, že tieto finančné prostriedky boli použité na kúpu domu.

5. Zmluva o pôžičke na 200.000 Sk uzatvorená medzi T. R. ako veriteľom a žalovanými v 1. a 2. rade ako dlžníkmi spoločne a nerozdielne by zaväzovala aj žalobkyňu vtedy, ak by táto zmluva bola uzavretá s jej súhlasom. V konaní nebolo preukázané, že táto zmluva bola uzavretá so súhlasom žalobkyne, a teda zmluva zaväzovala len žalovaného v 1. rade a poskytnutá pôžička nepatrila do BSM žalobkyne a žalovaného v 1. rade. Navyše, zmluva o pôžičke je reálny kontrakt, pre jej platnosť sa vyžaduje aj skutočné poskytnutie peňazí. V danom prípade boli peniaze reálne poskytnuté podľa výpovede veriteľa T. R. len žalovanému v 2. rade, so žalovaným v 1. rade M. R. vôbec o zmluve nejednal.

6. V konaní nebolo preukázané, že uvedená nehnuteľnosť patrila do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného v 1. rade, a teda žalovaný v 1. rade mohol platne previesť svoj podiel na tejto nehnuteľnosti na žalovaného v 2. rade aj bez súhlasu žalobkyne. Keďže spoluvlastníctvo žalobkyne k predmetnej nehnuteľnosti nebolo preukázané, správne súd zamietol žalobu o určenie neplatnosti darovacej zmluvy. Vecne správny je aj výrok o trovách konania, ktorý zodpovedá výsledku konania. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

7. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola žalobkyňa v celom rozsahu neúspešná, žalovaní v celom rozsahu úspešní. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania majú teda žalovaní proti neúspešnej žalobkyňi v celom rozsahu. Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by mohli viesť k aplikácii § 257 CSP.

8. Tento rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 CSP alebo 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť byť zastúpený advokátom neplatí za podmienok ustanovených v § 429 ods. 2 CSP.